

«Не покидай мене, пекучий болю...»

Іван Франко

Не покидай мене, пекучий болю,
Не покидай, важкая думо-муко
Над людським горем, людською журбою!
Рви серце в мні, бліда журу-марюко,
Не дай заснуть в постелі безучастя –
Не покидай мене, гриже-гадюко!
Не дай живому в домовину класться,
Не дай подумать ані на хвилину
Про власну радість і про власне щастя,
Докіль круг мене міліони гинуть,
Мов та трава схне літом під косою,
І від колиски аж по домовину
Жиють з бідною, наче брат з сестрою, –
Докіль життя тяжким нас давить валом,
На пні ламає силою страшною,
Докіль ще недосягим ідеалом
Для міліонів ситість, тепла хата, –
Докіль на лицах сльози, ніби ралом,
Борозди риють, доки зимна крата
Тюремна руки путає робучі,
Мруть з голоду бездомні сиротята,
Пишаються під небом ті блискучі
Гнізда розпусти, зопсугтя й обмани
І світ заражують, докіль могучі
«Стовпи» отруту люють в народні рани,
Думки кують, для прихоті своєї
Люд трупом стеляють люті тамерлани!
Ох, загніздись на дні душі моєї,
Важкая думо! Сильними кліщами
Стискай те серце, скоро б від твоєї
Схибнув я стежки! Ночами і днями
Шепчи над вухом: «Ти слуга нещасних!
Працєю для них словами і руками
Без бажань власних, без вдоволень власних»!

28 нояб[ря] 1883